

LATVAS

No. 50. Metai XII

Gruodžio-Dec. 10, 1932

TSRS valst.
republikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

III. ADVENTŲ SEKMADIENIS.

E v a n g e l i j a .

JONO 1, 19—28.

A NUO metu žydai siuntė iš Jeruzolimos kunigų ir levitų pas Joną jo paklaustų: Kas tu esi? Jis prisipažino ir neisigynė; ir prisipažino: Aš nėsu Kristus. Jie vėl jį klausė: Tai kas gi? Ar tu esi Elijas? Jis tarė: Nėsu. Ar tu esi pranašas? Ne. Taigi, jie jam tarė: Kas tu esi? kad mes duotumėm atsakymą tiems, kurie yra mus siuntę. Ką pats apie save sakai? Jis tarė: Aš šaukiančiojo tyruose balsas: Taisykite Viešpaties kelią, kaip yra pasakęs pranašas Izaijas. Atsiųstieji gi buvo iš Parisiejų. Jie dar jį klausė ir jam tarė: tai kam gi krikštyji, jei tu nesi Kristus, nei Elijas, nei pranašas? Jonas jiems atsakė ir tarė: Aš krikštyju vandenimi; bet

M A L D A

Kad širdį tau skausmas kaip peiliais suspaus,
Kad žmonės pabėgs ir tavęs neužstos,
Pakelk tada širdį tu savo aukščiau
O bus tau kentėti lengviau!

L e k c i j a .

PILYP. 4, 4—7.

BROLIAI: Džiaugkitės Viešpatyje visuomet, vėl sakau, džiaugkitės! Jūsų kuklumas tebūna žinomas žmonėms; Viešpats yra arti. Nebūkite nieku bailiai susirūpinę, bet visuose dalykuose jūsų prašymai tesidaro žinomi Dievui malda ir maldavimu su dėkojimu; ir visoki išmanymą perviršijanti Dievo ramybė tesergi jūsų širdis ir jūsų mintis Kristuje Jėzuje.

tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate. Jis yra tasai, kurs po manęs turi atėiti, kurs pirm manęs buvo, kuriam aš nėsu vertas atrišti jo kurpių dirželio. Tai atsitiko Betanijoje, anapus Jordano, kame Jonas krikštijo.

Ei, bėg prie galingos šventosios maldos, Ramiaus krūtinė vaitos.

Kaip balsimas sopulį kūno ramina,
Ir ugnį gesina, ir gydo žaizdas,
Taip alpstančią širdį malda atgaivina
Ir gydo kančias jo giliausias visas!...
Bet tas vien tik šventą jo galę supras,
Kurs skausmais širdį marina.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Švč. Marijos Nuolankumas

“Žmogaus puikybės pradžia grįžtis nuo DIEVO. Nes jo širdis atsitraukė nuo to, kuris jį padarė, dėlto, kad puikybė kiekvienos nuodėmės pradžia; kas jos laikosi, bus pilnas prakeikimų, ir pagaliau ji pražudys jį. Todėl Viešpats atima garbę iš piktųjų sueigų ir visiškai juos sunaikina.” (Ekl. X. 14—16) Štai, nuodugniausias išaiškinimas, iš kur atsirado ant žemės prakeikimas ir visi vargai ir nelaimės!

Nelemtoji puikybė skaisčiausius angelus pavertė velniais; puikybė išvarė iš rojaus pirmuosius tėvus ir visą žmonių nugramzdino skurdo bedugnėn; puikybė tvanu užplūdė žeme. Ne kas kita, kaip puikybė yra priežastis visų tų kerštų, neapikantų, skriaudų, karų ir kraujo praliejimų ir iš jų kilstančiųjų marų ir badų ir kitų kitokių nelaimių. Tai prirodo mums pati žmonijos istorija. Dėlto tai DIEVAS “sugriauna išdidžių vadų sostus... sudžiovina išdidžių tautų šaknis.” (Ekl. X. 17)

Delkogi DIEVAS baudžia už puikybę? Gi dėlto, kad puikus, lykad liucipieris, pakelia riaušias prieš DIEVĄ, prisivindamas visa gera sau ir nepripažindamas Jo vadovavimo.

Iš šito galime suprasti, kaip meili yra DIEVUI priešinga puikybei nuolankuno, arba pasižeminimo dorybė, kuri, anot šv. Boneventūro, yra ne kas kita, kaip iš liuosos valios einas pažeminimas savęs, pažįstant savo menkumą.

Norėdamas šio dėlei paraginti prie nuolankumo ir mus, JĖZUS KRISTUS kaip tik ir pasirinko, čia ant žemės gyvendamas, nuolankumo kelią. “Jis pasižeminno, tapdamas paklusnus iki mirties, ir tai kryžiaus mirties,” šitaip sako šv. Paulius (Phil. II. 8).

Iš šito galime suprasti, kaip labai patinka DIEVUI nuolankumas ir kodėl Jis dažnai menko apie save manymo, nuolan-

kiems, atsižadėjusiems pasaulio ir mylinčiams DIEVĄ žmonėms leidžia tiek daug nuveikti savo Bažnyčioje, kaip tai matome iš šitokių šventųjų, kaip va: Benedikto, Bernardo, Pranciškaus, Domininko, Vincento Pauliečio ir kitų daugybės gyvenimo. “Argi ne mažas būdamas savo akyse tapai Izraėlio giminių galva,” sako Samuelis Sauliui. (I. Kar. XV. 17)

Iš tikrųjų, reikia stebėtis Aukščiausiojo mintimi, kuri dideliu pamėgimu išrenka, kas pasauliui paika, kad sugėdintų išmintinguosius; kas pasauliui silpna, išrinko DIEVAS, kad sugėdintų, kas stipra. DIEVAS išrinko, kas pasauliui negarbinga, niekintina ir tai, kas yra niekai, kad nieku paverstų tai, kas yra šis tas; kad nė vienas kūnas nesigirtų jo akivaizdoje. Per jį jūs esat KRISTUJE JĖZUJE, kursai mums pasidarė DIEVO išmintis, teisumas, pašventinimas ir atpirkimas, kad kaip parašyta, kas giriasi, girtųsi VIEŠPAČIU.” (I. Kor. I. 27—31)

Nuolankusis negali nepatikti DIEVUI, kadangi jis DIEVĄ pripažįsta savo valdovu, pasiduoda Jojo valiai, pasitiki Juomi; ką gera padaro, tai priskaito ne sau, bet DIEVUI; nesikelia aukščiau kitų, kadangi laiko save blogesniu už kitus; paniekinimus priima ramia širdimi. Jis kartu su Evangelijos šimtininku sako: “Viešpatie! neesu vertas, kad įeitumei mano pastogėn...” (Mat. VIII. 8) Jis žino, jog be nuolankumo pažengti dorybėse negalima, kadangi “baimė DIEVO yra tai išminties pamokinimas, gi nuolankumas eina garbės priešakyje.” (Patarlių XV. 33)

Nepasiekiamoji mums didinybė, prie kurios buvo iškelta švenčiausioji Marija, leidžia mums suprasti, kiek prakilni yra nuolankumo dorybė, kadangi tai ypatingai Josios nuolankumas, sujungtas su au-

kščiausiojo laipsnio malonėmis ir meile, anot šventųjų Bažnyčios Tėvų, padarė Ją vertą tapti Įsikūnijusio Žodžio Motina.

Josios iš pat mažens padarytas DIEVUI amžinosios mergystės įžadas atkreipė ing Ją meilingąją DIEVO akį; lygiai šitaip ir Josios nuolankumui dėka Ji buvo iškelta į DIEVO Motinos poaukštį. Šio dėlei ir šv. Bernardas sako: "Savo mergystės dėlei Marija tapo meili Viešpačiam; gi savo nuolankumo dėlei Ji pradėjo Žodį savo yščioje."

Įsiskaičius į Šventąjį Raštą, mes negalime nematyti, jog per visą viešąjį JĖZAUS gyvenimą Švenčiausioji Panelė Marija ne vieno karto neapleidė nedalyvavusi su Juomi pažemintame Jojo.

Įsiskaitydamą į Šv. Raštą, dar būdama prie šventyklos, o ypač apmąstydama Išminties Knygos ir Eklesiasto mintis, Ji iš pat mažens priprato prie nuolankumo ir pilno atsidavimo Viešpačiam DIEVUI.

Tačiau, Josios nuolankumas ypač aštriais bruožais apsiereiškė per Arkangelo Gabrijėlio pasveikinimą ir per aplankymą šv. Elžbietos. Pirmuoju atveju Ji, kadir be galo buvo branginusi savy nekaltybės vainiką, tačiau, pažinusi Aukščiausiojo valią, nulenkia tiktai galvą prieš DIEVO pasiuntinį ir pilnu atsidavimu taria: "Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man tavo žodžiu!"

Antruoju atveju, užgirdusi iš savo giminaitės nepaprastą pagirimą ir, jei šitaip galima išsitariti, šv. Elžbietos prisiğerinimą, Ji tučtuojau visa priskaito DIEVO gailėstingumui, kursai pažvelgė į savo tarnaitės žemumą! šitos garbės Ji nieko nepalieka sau, tiktai Aukščiausiajam, kursai elgiasi nepaprastu žmonėms būdu.

Ji kuo puikiausiai matydavo savo mieliausiojo Sūnaus begalinį pasižeminimą ir visą savo žemiškąjį gyvenimą sek-davo Jojo pavyzdžiu! Ant Jos tai kuo ryškiausiai išsipildė JĖZAUS žodžiai: "Kas save pažemina, bus išaukštintas, gi kas sa-

ve išaukština, bus pažemintas" (Lūk. XIV 11). Šitas Josios nuolankumas, čia ant žemės Jai gyvenant, iškėlė Ją į tokias auštybes, kokios nė vienas, kad ir didžiausis šventasis, pasiekti negalėjo ir negalės! Iš paprastos savo grįtelės Ji persikėlė į aukšinius dangaus rūmus, iš kur ir šviečia mums skaisčiausiu pavyzdžiu, ragindama ir mus siekti tų aukštybių tokiu pat būdu, kaip kad Ji.

Taigi ir kiekvienas, kursai geidžia įtikti DIEVUI ir žengti pirmyn šventumo keliu, privalo kuo griežčiausiai laikytis nuolankumo kelio, kadangi: "DIEVAS priešinasi išdiduoliams, ir tiekia malonių nuolankiajam. (Jok. IV. 6) Gi visų pirma žmogus turi suprasti, jog tiktai iš DIEVO eina visos žmogaus ar tai prigimties, ar tai malonių dovanos ir gabumai ir visos ar tai iš kilmės, ar tai iš socialių poaukščių plaukiančios viršenybės.

Tačiau, norėdami išsilaikyti nuolankume, mes privalome laisvai pasiduoti DIEVO parėdimams ir pasitenkinti tąja dalimi, kurią yra paskyręs mums Viešpats, nereikalaudami sau jokių lengvatų, ar garbės, bet priešingai, jei ne su džiaugsmu, tai bent su sutikimu priimdami tuos pažeminimus, kuriuos mums DIEVO lemta pakelti.

"Mokykitės iš manęs, jog aš esu tykus ir nuolankios širdies... taip jūs rasite savo sieloms atilsį" (Mat. XI. 29) sako Išganytojas, žadėdamas už nuolankumą užmokėti atilsiu! Gi ko daugiau mums ir reikia, jei ne atilsio nuo visų šito pasaulio skausmų, kančių, sielvartų ir kovų!" "Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jųjų yra dangaus karalystė!" (Mat. V. 3). A.B

PITTSBURGH, PA. — Krašto Katolikų Vyrų tarybos suvažiavime padaryta rezoliucija prieš gimdymų kontrolę. Šis naujovinis judėjimas vadinamas priešdorovinu vėžiu.

Švč. Jėzaus Širdies Troškimai

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

PENKTAS TROŠKIMAS:

Švenčiausios Širdies Paveikslas turi būti įstatytas ir pagerbtas

Pats Išganytojas Šv. Margarietai apreiškė Savo troškimą matyti Švenčiausios Jo Širdies paveikslą, kad būtų įstatytas ir pagerbtas. Ji rašo: "Išganytojas pažadėjo man... nes, kadangi Jis yra visų palaiminimų šaltinis, Jis su gausumu juos paskleis visose vietose, kur tik Dieviškosios Jo Širdies paveikslas bus įstatytas ir gerbiamas. Jis toliau užtikrino man, kad *Jam ypatingai yra malonu būti gerbiamu ties Jo Širdies paveikslu*, kurį Jis norėjo ir troško, kad būtų viešai įstatytas, būtent, kad *paliestų neįautrias žmonių širdis*, prižadėdamas man, kad gausiai palaimins tomis malonėmis, kurių kupina Jo Širdij, visus tuos, kurie gerbs mano Širdį; ir kur nors tas paveikslas bus įstatytas ypatingam mano pagerbimui, palaiminimai bus padauginti."

Tas apreiškimas savy talpina gausių pamokinių:

Višpats Jėzus 1) apreiškia maloningą Savo troškimą būti garbinamas ties Jo kūno Širdimi; 2) išreiškia Savo norą, kad Švenčiausios Jo Širdies paveikslas būtų viešai įstatytas ir gerbiamas; 3) mums rodo naują meilės išreiškimą, kad palietus neįautrias žmonių širdis; 4) prižada malonių ir palaimų gausumą tiems, kurie įgyvendina Jo troškimus.

Švenčiausioji Jėzaus Širdis apsireiškė Šv. Margarietai prisipildanti gaivungumo gyvybe. "Štai, toji Širdis, kuri taip labai mylėjo žmones!" Tai taip Dieviškasis Išganytojas kalbėjo Šv. Margarietai Marijai. Panašiai ir Šventoji Bažnyčia kalba į mus, savo vaikus, nurodydama į Švenčiau-

sios Jėzaus Širdies paveikslą. Švč. Jėzaus Širdies paveikslas, kurs turėtų būti kiekvienos šeimos namuose, mums nuolas primena beribę Išganytojo meilę ir mus pajudina, kad Jam duotume garbę, dėkingumą, ir šlovinimą. Ypatingai turėtų mums priminti, kad Jam gražintume savo meilę visu nuoširdumu ir savo širdį paaukotume Viešpačiui Jėzui, mūsų Išganytojui, be jokio pasipriešinimo. Kad būtų tikras Švč. Jėzaus Širdies garbinimas, tai visas mūsų mintis, norus, pasiryžimus ir darbus turime sutaikinti su Švč. Jo Širdies valia ir satisfakeija, ir visada stengtis sekti kilnias dorybes.

Šv. Margarieta Marija rašo: "Dievas man parodė ir malonės turtus, kuriuos Jis laiko tiems, kurie save pašvenčia Švenčiausiai Jo Širdžiai, ir, kiek išgalėdami, veikia ir darbuojasi, kad ir kiti Ją pagerbtų. Kaip dideli yra tie turtai, žmonių kalba negalima išreikšti!"

Ir vėl Išganytojas įsako: "Tai visa pagarsink, ir *tebūnie pagarsinta visam pasauliui, jog aš nesigailėsiu Savo malonių ir dovanų tiems, kurie jų ieško Mano Širdij.*"

Rodos, nereikėtų daugiau įrodymų.

Matome, kaip Švenčiausioji Jėzaus Širdis myli!

Taipgi, ir mes savo meilės Jam nesigailėkime! Ir Jam gražinkime meilę už meilę!

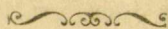
Švenčiausioji ir Saldžiausioji Jėzaus Širdie, Tavęs meldžiame, duok, kad kas kart daugiau Tave mylėtume!

PASIAUKOJIMAS ŠVENČIAUSIAI
JĖZAUS ŠIRDŽIAI

Viešpatie Jėzau, teikis aplankyti šią pastogę kartu su Tavo Švenčiausiaja Mo-

tina, ir išliek ant laimingų jos gyventojų malones, kurias Tu pažadėjai šeimoms, pasišventusioms Dieviškajai Tavo Širdžiai. Pasaulio Išgelbėtojai, apsireikšdamas Tavo tarnaitėi Šv. Margarietai Marijai, Tu Pats pareikalavai neapsakamo gailingumo tikslais, kad būtų išreikštas iškilmingas visuotinos meilės pagerbimas Dieviškajai Tavo Širdžiai, kuri yra taip numylėjusi žmones, ir kuri yra taip mažai mylima. Ši šeima skubinasi atsiliepti į Tavo troškimą, ir, norėdama atlyginti už apsilėidimą ir atkritimą tiek daug sielų, ji susirinko apšaukti Tave, Švenčiausioji ir Dieviškoji Širdie, savo maloningu Viešpačiu ir Tau ant visados paaukoti savo džiaugsmus, darbus, nuliūdumus, dabartį ir ateitį to židinio, kuris nenori daugiau priklausyti niekam kitam, kaip tik Tau.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, palaimink visus tuos, kurie esame čia susirinkę; lygiai palaimink ir tuos, kuriuos, Aukščiausiojo valiai leidžiant, mirtis yra mums atėmusi; taip pat palaimink ir nepribuvusius; teikis, Viešpatie, Savo Motinos vardu, mes meldžiame, o Širdie, meilės pilnoji, šituose namuose įsteigti meilės karalystę. Išliek ant visų narių tikėjimo, šventumo ir nekaltumo dvasią. Būk vienintelis tų sielų Vadovas ir Karalius; jas atitrauk nuo pasaulio ir visų kvailų jo tuštybių. Atidaryk joms, Viešpatie, garbingą gailingosios Tavo Širdies žaidimą, kurioje jas saugok, kaip išganymo arkoje, nes yra Tavo iki amžinam gyvenimui. Amen.

DIEVAS YRA VISUR

Kada draugas apleidžia draugą ir su juomi ilgam laikui skiriasi, tai abu jaučia ypatingą skausmą. Būti drauge, bendrai dirbti pasikalbėti apie savo vargus ir rūpesnius, tartis apie naujus sumanymus,

tai didelis atsigaivinimas ir paskatinimas žengti pirmyn. Ir Šv. Raštas sako: "Broliis padedamas brolio panašus į tvirtą miestą."

Dievas mūsų geriausias ir maloniausias Dangaus Tėvas, visados būna su mumis, nebent mes nuo Jo pasišaliname mirtinąja nuodėmę darydami ir joje gyvendami. Bet ir nusikaltusius, Dievas dar vis mus užlaiko, nes be Jojo pagelbos mes gyventi negalėtume ir sunkiose nuodėmėse pasilikdami ir taip mirdami amžinon prapultin teisingai patektume.

Dievas visuomet su mumis, ar mes linksminamės, ar keliaujame, ar ilsimės, ar dirbame — vis yra Dievas su mumis.

Dievas mums didžiausia pagelba, tik gyvenkime Jojo akyvaizdoje, Jo pagelbos maldaukime ir Jo Švenčiausios valios laikymės, o nekuomet nebūsime apleisti ir atmesti.

Dievas yra visur: Jis yra miškų tankumoje; Jį randame taip pat miesto trūkšme. Jisai ant jūrų, žemės; kalnuose, lygumose; debesyse ir žemės gelmėse. Tačiau, žmogus Dievo malone atgaivintas savo širdyje turi tikrą Dievo Bažnyčią, iš kurios jam nuolatos teka Dievo palaima ir pagelba.

O Dieve, kaip gera man, kad Tu visuomet prie manęs esi. Tu esi Dievas ir žinai viską, bet visgi aš noriu Tau pasakyti, kaip man gera, kad Tu esi su maniimi, kad mane laimini, džiaugsme ir nuliūdime, kad mane gelbsti sunkenybėse ir varguose. Nuoširdžiai dėkoju, Tau, Dieve, kad visuomet esi arti manęs.

Mikas Jodka.

PARYŽIUS, Prancūzija. — Šio miesto mylimas teatro artistas H. Vermeil įstojo į Kartuzų vienuolyną, o Nancy universiteto prof. J. Renadr įstojo į Dominikonų vienuolyną.

Ką Esi Kaltas Tėvui ir Motinai

VAIKŲ BAUSMĖ

Sekantį pavyzdį duoda mums šv. Augustinas, apie vienos šeimynos nubaudimą.

Cezarėjos (Vakarų Azijoje) mieste gyveno našlė su trimis dukterimis ir septyniais sūnais. Kartą vyriausias sūnus labai supyko ir pradėjo ją niekinti žodžiais, o pagaliau išdrįso net ranką prieš motiną pakelti. Nors broliai ir seserys matė tą sceną, bet žiūrėjo į tai abejingai ir nesudraudė brolio. Dievo bausmė greitai laiku aplankė visus vaikus. Vyriausias sūnus gavo baisų visų sąnarių drebinimą, kurs gązdino visus, kurie tik jį pamatydavo. Metų bėgyje visus iš eilės palietė Dievo bausmė. Visi susigėdė apšleido namus, tėviškę ir išsiskirstė po visus kraštus. Pagaliau vienas sūnus atgavo sveikatą Ravenoje prie šv. Lauryno relikvijų. Kiti du, sūnus ir duktė prieš Velykų šventę atvyko į Kipponą, kur tuo laiku vyskupavo šv. Augustinas. Tas matydamas tikrąjį jų gailėsį meldėsi už juos prašydamas Dievo gailestingumo ir patarė jiems pabučiuoti šv. Stepono relikvijas, sudėtas vietinėje bažnyčioje. Tai padarius — stebūklingai pasveiko. Tada šv. Augustinas pranešė tai visiems ten susirinkusiems žmonėms ir ragino visus uoliai pildyti pareigas plaukiančias iš ketvirto Dievo įsakymo.

SUŽEISTA KOJA.

Vienas vienuolis rinkdamas miške žolę išgirdo dejavimą. Artinasi prie tos vietos ir randa krūmuose jauną žmogų sunkiai sužeistą į koją. Žemė aplink buvo kruvina. Vienuolis pakėlė jaunuolį ir, nors sunkiai, nunešė jį savo lušnelėn. Žinodamas kaip reikia elgtis su žaizdo-

mis, su didžiu uolumu jis tvarkė žaizdas taip, kad po poros dienų jautėsi daug geriau ir galėjo papasakoti koku būdu buvo sužeistas. — “Nesenai pradėjau tarnauti pas jauną poną. Vakar važiuo- vome mišku, kur mane radai, o mano ponas turėjo didelę sumą pinigų maišelyje, kuris nežinau kaip ir kur dingo. Pradėjo liūdėti, o pagaliau mane keikti. Grįžome; aš nušokęs nuo arklio ieško- jau su didžiausiu uolumu, bet veltui. Kai sugrįžau pas poną ir pasakiau, kad nieko neradau, pradėjo mane kolyti ir įtarė, kad aš radęs pinigus paslėpiau kur nors krūme, kad galėčiau vėliau pasiimti. Supykintas jo žodžių aš jam rūščiai atsakiau, kad to nepadariau. Į šį mano atsakymą ponas supykęs nutvėrė kardą ir akymirksnyje pojutau skausmą kojoj. Išsigandęs sušukau, parpuoliau ant žemės, o nemielaširdingas ponas nuėjo sau. Būčiau ten ir numiręs, jei nebūtumet manęs radę ir nebūtumet suteikę pagalbos, kaip gailestingas Samarietis. Dėkui tau, tūkstantį kartų dėkui už gailestingumą!” Vienuolis stengėsi įvairiais būdais pralinksmininti ligonį ir pagaliau tarė: “Už vis geriausia, brangusis, kad kenti nekaltai.” Vienuoliui tariant, “nekaltai” bausis skausmas supurtė jo kūną. Sunkiai atsiduso, pasirodė jo akyse ašaros ir galima buvo pastebėti jo veide didelį skausmą. — “O, tarė, kenčiu ne nekaltai; vagystėje nesu kaltas, nes pinigų nepaėmiau, bet... bet!”.. Truputį nutilo, pagaliau tęsė toliau: “Tai privalo išeiti aikštėn, gal bus lengviau man ant širdies kai visą išpažinsiu. O, geriausias tėve, esu didžiausias nusidėjėlis prieš ketvirtą įsakymą! Turėjau motiną, seną našlę, aš vienintėlis jos sūnus. Kartą važiuo- vome į lauką, dėl ko tai kilo tarp mū-

sų barniai. Aš negalėdamas suvaldyti pykčio koja išspyriau motiną iš vežimo. Motina labai susijaudino ir ištarė man prkeikimą, o, beto, žadėjo dar apskūsti teismui. Bijodamas bausmės pabėgau iš namų už rubežiaus, ieškojau tarnystės ir pagaliau radau pas jauną poną, kurį tik ką minėjau. Ir štai į tą pačią koja, kuria išstumiau iš vežimo motiną, esu sužeistas. Taigi kenčiu ne nekaltai, tas užsipelnyta bausmė už prasikaltimą." Jis apsiplė graudžiomis ašaromis. Vienuoliui teko dabar pagydyti ir jo sielą; tą jis padarė priuošdamas prie išpažinties. Po kurio laiko jaunuolis pasveiko kaip kūnu taip ir dvasia, grįžo į namus ir kaip sūnus palaidūnas tėvo, taip jis motinos buvo maloniai sutiktas.

Ne tik vaikai, privalote patys gerbti tėvus žodžiu ir darbu, bet privalote žiūrėti, kad ir kiti jų neniekintų. Jei kas nors blogai mano apie tavo tėvą ar motiną ar koku būdu kenkia jų geram vardui, vyriškai stok ginti juos.

Kaip tėvą ir motiną panašiai privalote gerbti ir tėvuką bei bobutę.

Sunkiai nusideda tie vaikai, kurie bylinėjasi su tėvais teismuose, ar kuriuo kitu būdu stengiasi jiems pakenkti. Tai mindžiojimas tėvų pagarbos. Tokius Dievas dažnai net šiame pasaulyje sunkiai nubaudžia.

MAIŠTINGAS SŪNUS.

Turime šv. Rašte pavyzdį, kai Absalonas norėjo savo tėvą Dovydą nuversti nuo sosto. Su liūdėsiu skaitoma, kaip senis Dovydas basas, apsigaubęs raišu, kaipo vienuolis, bėgo iš Jeruzalės nuo tikro sūnaus ir su ašaromis akyse žengė į Alyvų kalną, kad ten maldoje galėtų pernešti širdies skausmą. Nors sūnaus išniekintas, tačiau nevelijo sūnui blogo, bet teisingasis Dievas nubaudžia

nedorą sūnų. Pradėjus kovoti Absalono kariuomenė išsiskyrstė ir pats Absalonas buvo priverstas bėgti per mišką. Kai bėgo pro didelį tankų ažuolą, užkliuvo tarp šakų jo galva, o mulas ant kurio sėdjo nubėgo; tada jis pakibo tarp dangaus ir žemės. Nors pradžioje karo Dovydas prašė Joabo ir kitų karo vadų sergėti sūnaus gyvybę, tačiau, tartum ypatingu Dievo įsakymu tas past Joabas pribėgęs smeigė tris kartus į krutinę ragotinė. Kai dar drebėjo kabodamas, pribėgo 10 skydnešių t. y. Joabo pagelbininkų, kurie sukapojo jį į gabalėlius, numetė į duobę ir prispaudė akminimis. (II Kar. 18, 17).

Toji akmenų krūva turėjo būti paminklu, sulyg rytų papročiu, maištingajam sūnui. Net vėlesniais laikais visi praeinantieji turėjo paspausti koja akmenis ant Absalono kapo parodymui jo elgėsio biauromo. Rytų keliauninkai pasakoja, kad Absalonas dar gyvendamas pasidarė sau kapą Juozapato slėnyje, kad po mirties jo palaikai galėtų ramiai ilsėtis. Bet kai buvo palaidotas Efraimo slėny, net dabartinais laikais, kaip liūdija Jonas Boucher, žydai, turkai ir net krikščionys eidami su vaikais per Juozapato slėnį sustoja prie tariamojo Absalono kapo, mindo akmenis ir liepia darit tai vaikams balsiai šaukiant: "Žiūrėkit, žiūrėkit, taip negarbingai žuvo maištingasis sūnus, kurs drįso pakelti maištą prieš savo tėvą."

Brangūs vaikeliai, jeigu norite, kad žmonės jus gerbtų ir kad Dievas mylėtų, jeigu norite išvengti laikinos ir amžinos bausmės, gerbkite savo tėvus. Gerbkite juos *darbu, kalba ir visokia kantrybe*.

VATIKANAS. — Seattle, Wash., vyskupijos vyskupui O'Dea dėjai 50 metų kunigystės sukaktuvių šventasis Tėvas Pijus XI pasiuntė sveikinimą.

Motinos Malda

Baigėsi mišparai ir gegužinės pamaldos. Pamaldūs žmonės apleido bažnyčią. Pasiliko tik du. Ties Viešpaties Vartais klupojo senutė, nuoširdžiai sudėjusi rankas ir maldingai žiūrėdama į Tabernakulą, kuriame ji žinojo esant Nuliūdusiųjų Suramintoją, Apleistųjų Bičiulį ir Amžinąjį Palinksmintoją. Tauriu ir drąsiu tikėjimu, ižiūrinčiu visas paslaptis ir stebūklus, kaipo Dievo meilės sėkmes, be mažiausio abejojimo ji atvėrė savo širdį į paslėptos Dievybės misteriją. Tikrai, iš tokių yra Dievo Karalystė čia, žemėje.

Žilgalvės senutės veidas buvo nusiminęs, dvasia palaužta, nes jos širdis buvo perverta karčiais motinos skausmais.

— Viešpatie, — ji meldėsi, — tik tu vienas žinai, kaip esu susirūpinusi ir kokius jaučiu skausmus, kad mano sūnus atsitolinęs nuo manęs ir išvykęs prarado kūdikystės nekaltumą, pamiršo namų židinių ir atsižadėjo savo tikėjimo. Savo gyvenime, Viešpatie, aš nieko nebeturiu, tik vienintelį savo sūnų; dėl to nuoširdžiai maldauju Tavęs sugrąžinti man jį atgal, vėl jį priimti ir priglausti pas save, kad amžinai nepražūtų. Viešpatie, užslėptas Tabernakule, Tu meldeisi į Dangiškąjį Tėvą už nusidėjėlius, kad žmoniją išlaisvinti iš skurdo ir nelaimių. Pasigailėk manęs ir susimilk ant mano sūnaus! Ne mano valia, bet Tavo valia tebūnie.

Bažnyčioje buvo nebylė tyluma; sutemos šešėliai pradėjo skverbtis į vidų. Vyras sedynėje įtemptu žvilgsniu žiūrėjo į beklupančią senutę, paskendusią nuoširdžioje maldoje.

Kai ji apleido bažnyčią, jis ją sekė ir pasveikino, kai išėjo pro bažnyčios duris. Senutė sustojo, be žado, atkreipdama sabvo veidą į nepažįstamąjį. Jos veide buvo paslėpta šventoji sopulingosios motinos paslaptis.

— Atleisk man, — jis tarė, — kad aš, svetimas, tamstą užkabinu ir drįstu dar prašyti vienos malonės. Aš vadinuos Fritzas Kessleris ir esu tapytojas universitete.

Kol jos vyras dar gyveno, jis buvo mokytojas ir karštai pamylęs meną. Iš jo lūpų ji dažnai girdėdavo garsaus dailininko ir tapytojo, Fritzo Kesslerio, vardą. Bet, ką gi toks garsus menininkas reikalaujė iš jos, našlės paprasto mokytojo, kurs nepajėgė aukščiau iškilti šiame pasaulyje.

Tą atmintiną gegužės vakarą juodu dar stovėjo prieš bažnyčios duris. Oras atrodė prislėgtas žmonių aimanavimais ir viltimis. Ir šviesos ir žiburiai pasirodė, o vėjelis skleidė žolynų ir gėlių kvapą ir malonumu pripildė krūtinę.

— Bekeliaudamas, netikėtai aš čia atvykau, — tęsė dailininkas, ir įėjau į bažnyčią su viltimi, kad gauti įkvėpimo iš Sopulingosios Motinos paveikslo, kokį aš turiu tapyti Metropolitanano Meno Parodai. Kaip tik aš pamačiau tamstą, tuojau pasiryžau garbingąjį paveikslą tapyti tamstos pavydalu. Todėl prašau tamstos sutikimo pozuoti tam paveikslui. Dievas tamstai atlygins, jei neatsakysi mano prašymui.

Senutė nežinojo ką atsakyti. Kiekviena jos esmės dalelė virpėjo priešingumu dailininko pasiryžimui. Tada garsus tapytojas tarė:

— Dievo keliai yra neriboti ir stebėtini, tačiau, mes silpnu savo protu, galime įžvelgti Dievo Apvaizdos atspindį. Daug yra atsitikimų, kuriais vykdomi Visagalio Dievo valia. Šiandien gal Dievo Apvaizda mane siuntė į šią bažnyčią vien tik dėl to garbingo paveikslo, kurs būtų tapytas tamstos pavydalu, kad per jį koks paklydęs sūnus grįžtų atgal pas Dievą, jo Kū-

rėją. Tamsta gerai supranti, kokia palaima gali nužengti iš Sopulingosios Motinos paveikslu. Aš netikiu, kad tamsta atsiskaitum pozuoti tokiam kilniam paveiksliui.

Ir senutė nuolankiai linkerėjo sutikimui.

— Aš sutinku kilniam tamstos pasiryžimui.

* * *

Meno Parodos rengėjai tais metais pirmutinę dovaną pripažino Fritzui Kessleriui už kūrinį jo paveikslą: Sopulingoji Motina. Tai buvo tikrai žavėjantis ir tikrai dievingas arkiveikalas. Minios apnyko apvainikuotąjį menininką, gerėdamiesi didingu jo paveikslu ir siekdami šventosios pamokos iš meilingos motinos, paskendusios sopuliuose ir skausmuose. Niekas taip neatjautė to sopulingumo, kurį vaizdavo paveikslas, kaip vienas jaunuolis su linksmomis bičiuliais atėjęs į paveikslų galeriją. Visas jo linksmumas staiga pranyko. Ir jis, mirtinai nubalęs, širtgėlingai įsižiūrėjo į menišką tapytą garsaus dailininko arkiveikalą ir jautėsi lyg stabo ištiktas.

— Kas tau pasidarė? Kas atsitiko? — klausė nustebę linksmi jo bičiuliai. Ir daug kitų klausimų jam duota. Bet jis tik atsakė:

— Aš manau, kad rūmų šiluma truputį apsvaigino mane. Bičiuliai tik nusijuokė iš tokio jo neva pasiteisinimo ir tarė:

— Taip gali kitiems sakyti, bet ne mums.

— Visą, ką aš žinau, tai aš turiu koreičiausiai skubėtis iš čia išeiti, — šiurkščiai pratarė jaunuolis.

Ir jis išėjo. Kai pasijuto vienas, jis tekinas bėgo gatvėmis, lyg kieno gujamas. Nuo ko jis norėjo ir troško pabėgti, jis negalėjo, nes gyvenimo įspūdžiai, atminimai, savęs pasmerkimas sykiu su juomi bėgo. Neabejojama, kad meniškasis tapytojo paveikslas tikrumoje buvo jo motinos vaizdas, atvaizduojąs visą jos sopulingumą.

Tai taip ji kentėjo dėl jo, kurs nesirūpino ir ją pamiršo nuo to laiko, kai ji rašė jam, kad pasitaisytų, kad mestų nuodėmingą gyvenimą, kad sugrįžtų į Bažnyčią ir vykdytų Dievo įsakymus. Savo išdidume jis užsirūstino ant motinos, kuri jam velijo vien tik gero ir troško, kad būtų Dievui ištikimas; po to, lyg apsvaigęs, jis pasinėrė pasaulio linksmybių verpetan, norėdamas užmiršti meilingos motinos balsą, paskandinti kūniškojo nekaltumo atminimą, namų židinio išsiilgimą ir sąžinės graužimą.

Dabar-gi sopulingosios motinos paveikslas atidarė sielos žaizdas ir namučių išsiilgimas tapo nenumalšinamas. Jis turi matyti savo motiną. Tuos motinos ruožus, kuriuos veidė pagamino, jis turi nubučiuoti, nuimti.

Buvo gan vėlu, kai jaunuolis atvyko į savo gimtinę. Nuo geležinkelio stoties, ilgas vieškelis prieš jį stėjo tamsumoje ir šaltokas vėjas kludė jo žinksniams. Nors ir daugelis metų praslinko, kai apleido savo gimtinę, betgi žinojo kelią į namučius, kur jo motina, tapusi našlė, gyveno. Jie tūnojo tarp dviejų kalnų ir apie valandą ėmė laiko juos pasiekti. Eidamas pro bažnyčią, jis pamatė senyvą kunigą, pasirengusį ligoniui nešti Šv. Vaitiką. Tarnas, kurs vienoje rankoje laikė elektros žiburėlį, o kitoje rankoje varpelį, atrodė per jautrus ir jo rankos susipainiojo, žiburėlis iškrito ir sudužo.

Tada jis išsiėmė savo žiburėlį ir prisiartinęs prie klebono, tarė:

— Jei einame vienu keliu, tai aš nušviesiu kelią.

Ir šviesoje jis pažino senąjį savo katechetą, o klebonas jame pažino panamumą vieno jauno ir pamaldaus vaiko, kurs klebonui tarnaudavo Šv. Mišioms.

— Jei neklystu, einame tuo pačiu keliu. Jei gerasis Pranulis patarnaus man, tai mano palydovas galės atgal grįžti.

— Aš vykstu pas savo motiną, —

atsiliepė Pranas, kuriam šiurpuliai perėmė visą kūną.

— Aš taip pat vykstu pas ją, — atsakė klebonas.

Skubiai pagriebęs varpelį Pranas be žodžio ėjo į jo motinos namučius. Tai didelis pergyvenimas jausti patį Dievą šalia savęs. Juk Pranas žinojo, kad klebonas neša Eucharistiškąjį Išgelbėtoją, Visąžinantį Visatos Teisėją. Ką jis, manė, kad buvo jau senai pamiršęs, dabar viskas iš naujo atgimė. Jame atgimė šventasis kūdikio tikėjimas ir Dievo baimė! Jis troško, kad tik kunigas ką nors prakalbėtų, kad palengvinus tą baisų tylėjimą, pripildytą baimė ir išmetinėjimais. Betgi tolygiose apystovėse kunigas negali be svarbaus reikalo kalbėti. Kunigas turi melstis. Pranas būtų meilei sutikęs melstis, bet maldos žodžiai neišėjo iš jo lūpų, nes baisiai buvo susirūpinęs apie savo motiną.

Menkoje grįtelėje mirštančioji motina rūpestingai laukė ateinant kunigo, kurs paskutinį kartą jai atneštų Dievo Kūną, kad bendroje Komunijoje su Eucharistijos Viešpačiu ji galėtų melstis už savo sūnų. Ji buvo palikta viena, nes lankytoja turėjo skubėti prie mažų savo vaikų; tačiau ligonę apleisdama, ji viską prirengė dėl kunigo atsilankymo. Dabar gi varpelio gaudimas jai apreiškė Viešpaties atėjimą. Vidujinis džiaugsmo pajutimas pradžiugino jos sielą. Ir ji tarė:

— Visagalis Dievas tikrai susimils ant mano vaikelio. Jis ateis pas mane, kad nors dar kartą galėčiau jį prašyti, kad grįžtų pas Dievą ir vykdytų Jo valią čia, žemėje.

Kunigas įžengė į vidų, o su juo išbalęs jaunuolis, kurs keliais puolė prieš ligonės motinos lovą ir apsiašarojo griaučiomis ašaromis.

— Meilingoji motule, atleisk man už tą viską, ką blogo esu padaręs. Mano nusizengimai tave padarė sopulingą

motina. Tavo ligoje aš palikau tave vieną. Jei ne prietikis, aš būčiau tave palikęs vienų-vieną mirti.

— Tai nebuvo prietikis, Pranuti. Viskas yra iš Dievo malonės, — tarė mirštančioji motina. — Tai visa įvyksta taip vien dėl to, kad Visagalis Dievas išklusė mano maldos. Tave Dievas man sugražino atgal. Ir Visagalis Dievas telaimina tave, meilingas mano Pranuti

A. Matutis.

KATALIKŲ PASAULY

WASHINGTON, D. C. J. Valstybių katalikų vyskupų suvažiavime vienu balsu pasmerkta nepadori literatūra. Nepadorais raštais šiandien užverčiamas visas kraštas, sakoma vyskupų pareiškime. Tas ne tik puldo gyventojų dorovę, bet ir ardo pilietybės pagrindą.

Vyskupų suvažiavime dalyvavo 2 kardinolai, 8 arkivyskupai ir daugiau kaip 70 vyskupų.

ŽENEVA, Šveicarija. — Įžymus Šveicarijos politikas Ernestas Perrier išsižadėjo savo skaisčios politinės karjeros ir įstojo benediktinų vienuolynan, Burgundijoje. Pasirinko kunigo pašaukimą.

Šis įvykis padarė nepaprastą įspūdį visam Šveicarijos krašte. Friburgo vyskupas apie tą įvykį laišku pranešė tikintiesiems.

VERA CRUZ, Meksika. — Šios valstybės vyriausybė paskelbė įsakymą, kad apie 200 miestų, miestelių ir sodybų šventųjų vardais pavačininus pakeisti kitokiais vardais. Daroma išimtis tik šiam miestui ir valstybei, kuri taip pat vadinaisi Vera Cruz. Bedieviškoji vyriausybė nenori girdėti apie šventųjų vardus.

CENCINNATI, O. — Amerikos darbo federacijos suvažiavime kalbėjo vietos arkivyskupas McNicholas.

Jo Ekscelencija aiškino, kad Katalikų Bažnyčia pripažįsta teisę darbininkams organizuotis į unijas.

Mūsų Darbai

Bernaičių Kolegijos naudai gruodžio ir sausio mėnesiuose per per pastarųjų keletą metų būdavo daromi vajai ir teikiama "dienos uždarbio" dovanėlė, bet šiuomi sunkmečio metu Kolegijos Rėmėjų Centras, sunkiai slėgiamas naujos įstaiigos išlaikymu, jau nebeišdriso daugumai iš senųjų Kolegijos prietelių nebetekusių darbo prisiminti su pranykusiu "dienos uždarbiu, bei prašyti kokios nors aukos, bet štai, mūsų geraširdžiai bendradarbiai patys prisimena mus ir atjausdami mūsų užsidėtosios naštos sunkumą, laiškais reiškia mums užuojautos ir siunčia Kolegijos parėmimui *Kalėdų dovanėlę*. Štai laiškas:

Centralia, Ill.

Nov. 28, 1932.

Gerbiami Tėveliai:—

Prašau priimti \$5.00 kaipo Kalėdų dovanėlę Kolegijai paremti. Su godone,

..Mrs. Clemovech.

Mat prakilnių amerikiečių senas garbingas paprotys padėkos dienoje (Thanksgiving day) pasidalinti su artimaisiais Dievo dovanomis ir Kalėdų Šventės proga pasiūsti atminties dovanėlę (Christmas Gift) savo brangiems, mus tiesiog paguodžia, nes matome, kad branginama Kristaus šviesa, kurią katalikiškoji Kolegija skleidžia, žiebdama ją josios mokomųjų bernaičių širdyse. Tad, Gerbiamieji Kolegijos Rėmėjai ir "Laivo" Skaitytėjai, priimkite mūsų nuoširdžią padėką už Jūsų reiškiama mums užuojautą ir kas kuom galite: kas maldomis, kas aukomis, kas žodžiais, kas darbais, kas vienu ir antru — paremkite mus Švč. Marijos Kolegijos reikaluose.

KOLEGIJOS RĖM. CENTRAS,

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Ill.

BRIGHTON PARK. — Kolegijos Rėmėjų 35 sk., Brighton Parke, Bambalų namuose jau trešią kartą turėjo buncio party. Paskutiniuju kartu čia netilpo svečiai erdvinguose jų namuose, nes virš 250 tikiųjų buvo iš anksto išplatinta. Išleistas žiedas; tame daug pasidarbavo Atroškieinė ir Šapavičienė. Gryno pelno liko 110.00 dolerių. Visiems komisijos nariams, dovanų aukotojams ir Kolegijos skyriaus reikalų rėmėjams šeiminkė nuoširdžiai dėkoja.

Ona Bambalienė.

* * *

Po \$1.00 Seime aukėjo sekanti: Mrs. Johnson, W. Shematulskis, M. Durša, J. Mikulėnas, A. Kazlauskas, A. Grimalienė, A. Janušauskas, F. Balčiunas, S. Šimulis, V. Rukštalis, M. Stankevičienė, J. Vilkas, Mr. Janušauskas, B. Jamanalis, J. Gauskas, F. Macijauskas, A. Rokas, S. P. Mažeika, F. Šliogerienė, O. Dočiulienė, P. Jackienė, A. Nausėda, B. Naujokienė, N. Janušauskienė, Radomskienė, A. Šalčius, Dargelienė, Kudulienė, Stankienė, Kulikauskas, Rugienius, Plečkaitis Valis, O. Kareckienė, O. Juškienė, J. Juška, O. Bambalienė, M. Sadauskienė, E. Paulienė, A. Bernotaitė, O. Dackevičienė, J. Bitautienė.

Nuoširdžiai dėkojame už aukas gerb. Rėmėjams.

Kol. Rėm. Centras

(Bus daugiau).

A. † A.

BRONISLOVAS RAUDELIUNAS
Marijonų vienuolijos naujokas mirė
lapkr. 3 d. 1932 m. Marijampolėje. Šv.
Mišiose misusio atminimas buvo lap-
kričio 26 ir 27 dd., Marijonų vienuo-
lyne. Rėmėjų prašome už jo sielą au-
koti Rožančiaus dalį.

Laiškas iš Romos

Dvasiškas Tėveli:—

Ilgą kelionę jau esame atlikę, Romą pasiekėme. Priimkite sveikinimus Tėvėlių vyresniųjų — kun. K. Reklaičio ir kun. J. Vaitkevičiaus, kuriuodu darbuojasi čia klierikų amerikiečių naudai. Nejauku mums buvo apieisti Lietuvą, kuri mus taip gražiai priėmė, bet mūsų kelionės tikslas buvo Roma — Centras mūsų motinos Bažnyčios, kuri visada myli ir glaudžia visas tautas.

Važiavome dvi paras. Tik persėsti reikėjo Berlyne ir Munchene. Kun. P. Biskis, kuris kartu su mumis važiavo, norėdamas Šv. Mišias atlaikyti Bolognyjoje kartu su manim nuo kelionės draugų atsilikome ir, Šv. Mišias jam atlaikius, apžiūrėjom miestą ir tuojau sekančiu traukiniu suskubome Romon.

Gamtos gražybe link Romos keliaujant, negalėjau atsigėrėti. “Kalnai ant kalnų, o ant tų kalnų kalneliai, ir dar maži kalneliai,” mūsų garsaus poeto žodžiais tariant, šiam kraštui pilnai atitinka. Stėbėtina, kaip tvirtai pakabinti gelžkelio bėgiai šiuose akmeniniuose kalnuose! Kalnų gyventojų nameliai stačiai ant jų šonų kybo ir kur tik matėsi žemės sklypelis, ten išdirbta ir auginama daržovių vaisių.

Naktį pusiau dvyliktos, kelionė mūsų buvo baigta. Ties traukiniu pamatėme du pažystamu, senai matytus — kun. A. Markūną ir mūsų Juozą Vaškevičių. Tikri italionai! Pasveikino mudu itališkai! Paskui lietuviškai pasišnekėjom, nes aš dar nemoku šios šalies kalbos. Paėmėm taxį. Pasipylė klausimai: apie Tėvelius, brolius — studentus, Thompsoną, nespėjau atsakyti. Po dvidešimties minutų, sustojome prie namų vartų. Žiba žiburiai, išeina kunigas, tai namų vyresnysis — kun. Reklaitis, kad taip vėlai, o mus laukė, nustebau! Širdingai pasveikino ir tuojau nusivedė užkasti.

Jo linksmas ūpas prablaivė mano nuovargius. Trumpai pasikalbėjus, kun. Markūnas nurodė mano kambarį ir paskatino kuoveikiausiai eiti pasilsėti. Taip ir padariau, bet kažin kolėl miegas neėmė. Kelionės mintys pynėsi ir mane kankino: kokias čia laimes patiksiu, kas bus su mokslais, kurių čia mokinsiuos, ar greitai pasiseks šios šalies kalbą išmokti? Pagaliau Dievui atsidavęs, nejutau, kad atsidūriau kitam pasaulyje...

Ryte su visais pasimačiau ir pasisveikinau. Visi linksmi, sveiki ir tą pat dieną apvedė, aprodė beveik visą Romą: Šv. Petro baziliką ir kitas didžiąsias bažnyčias aplankėm ir taip nuilsome, kad vos parėjau namo! Miestas labai gražus! Yra kas matyti, aplankyti ir rašyti. Buvau nusistatęs, kad Tėveliui šisai laiškas bus paskutinis, bet štai randu Jūsų malonų laiškėlių ir dar su paraginimu ir padaršiniu rašyti. Būtų tai man malonu ir naudinga, bet negaliu prizadėti, nes nežinau, ar sugebėsiu gerai mokyti, ar turėsiu tam laiko? Visi mane baugina, kad bus labai sunku. Dar šįmet daugiau mus spaus, nes reformos įvyko! Savo draugų negaliu priraginti rašyti, o vienam nelengva. Kad kur gaučiau typewriter, būtų lengviau. Ateitis išspręs. Šiam kartui, tariau sudiev, visi linkime Jums sveikatos ir Dievo palaimos.— Jūsų Kristuje,

Petras J. Grušeckis, M. I. C.

LIETUVOS ŽINIOS

— Šv. Juozapo Brolijos Centro Marijampolėje leidžiamas mėnesinis “Šventųjų Bendravimas” laikraštėlis labai patinka dievotiems skaitytojams ir jų užgyrimais smarkiai plečiasi Lietuvoje, kur jo kaina tiktai 20 amerikoniškų centų, Amerikon “Šventųjų Bendravimas” siunčia-

ma per metus už 60 centų. Jo antrašas: "Šventųjų Bendravimas," Marijampolė, Lithuania.

— Renavos parapijos jaunimas susitarė savo sutaupytais centais parapijos bažnyčioje pastatyti Švč. Jėzaus Širdies altorių. Tai gražus darbas.

— Kretingoje Pranciškonų vienuolynas įsisteigė nuosavą gimnaziją.

— "Šaltinis" seniausias, Lietuvos katalikiškas paveiksluotas savaitraštis, rengia kitais metais ekskursiją į Chicago, Ill., Pasaulinę Parodą. "Šaltinio" redakcijos adresas: Marijampolė, Lithuania.

— Kaune rengiamasi statyti Vyskui Valančiui paminklą.

— Garliavoje porai mėnesių audimo kursai atkelti iš Žiežmarių miestelio.

— Balbieriškyje daržininkas išaugino dynę pusantro centnerio svorio.

— Lietuvos kariuomenės Kūrėjų Sąjunga platina naują istorinį paveikslą "Atmink Pavergtą Vilnių," kuriame matosi Aušros Vartai, Gedimino pilis ir stulpai, Vytis, Kauno, Vilniaus ir Klaipėdos miestų herbai ir d. k. d.

— Ruošiamasi išleisti įstatymą krautuvėse ant prekių žymėti kainas.

AMERIKOS LIET. ŽINIOS

SCRANTON, PA. — Šv. Juozapo parapijonys labai gražiai pagerbė savo kleboną kun. Kūrą, kursai toje parapijoje išklebonavo 25 metus. Garbingas Klebonas daug pasidarbavo šioje parapijoje, tai geriausiai paliūdija pati bažnytėlė ir mokykla, kurias atskalūnai arba jų kurstomi nesusipratėliai įvairiais būdais nekartą slopino ir sunkino, bet darbštus ir išvermingas klebonas, visuomet sau pavestus katalikus laiku įspėdavo ir apgindavo nuo jų klastos ir suirutės. Šiandien užtat visi džiaugiasi ir savo gerb. Tėveliui dėkoda mi prašo Viešpaties užlaikyti jį geroje sveikatoje, kad susilauktų Scranton'e auk-

sinio jubiliejaus ir galų gale dangaus karalijos. — *Mokinė.*

CHICAGO, ILL. — Philadelphijos lietuvių kolonijoje kilusi žymi soprano solistė, Emilija Mickūnaitė, Adventų pirmą sekmadienį, dideliame Chicagos teatre visus užavėjo savo nepaprastai išlavintu ir tikrai artistišku balsu.

Džiaugsmas savo tarpe turėti, taip gausiai Dievo apdovanotą artistę, susipratusią katalikę ir lietuvaite. — *Vargoninink.*

BROOKLYN, N.Y. — "Laivo" skaitytoja rašo: dėkoju, kad nesustabdėte man "Laivelio," už kurį nebegaliu iš karto užmokėti, tad prašau priimti nors vieną dolerį ir toliaus "Laivelį" man siųskite, nes gaila būtų man su juo skirtis; brangus tas laikraštėlis, ir toliaus noriu būti jo ėmėja ir visų rėmėjų dalininke.

Redakcijos pastaba: "Laivo" skaitytojų sunkią padėtį atjaučiame ir prašome negalinčiųjų už "Laivą" užsimokėti iš anksto mums pranešti, kad "Laivo" prenumeratos laikui išsibaigus nebūtų "Laivas" sustabdytas.

WHITE CLOUD, MICH. — Apaloniija Šlegaitienė, uoli katalikų spaudos mylėtoja senelė, štai ką mums rašo: Nebegaliu aprašyti savo vargų ir neturto, kuris prislėgė mus čėlei bedarbės. Atsiprašau, kad negaliu atsilyginti už taip man mylimą "Laivą." Geruose laikuose taupiai gyvenau, tai dar lig šiol tesėjome. Esame keturi valgytojai, o niekas mūsų dabar nebedirba ir dar vieną našlaitę 14 metų turime ginti nuo bado. Tik Viešpaties Jėzaus Kryžius mane stiprina ir jojo šventas mokslas katalikų raštuose išskaitytas mane atgaivina. Esame tarp svetimųjų ir savosios bažnytėlės nebeturime. Pasilgus esu "Draugo", iš kurio kitados susižino-davau Amerikoje lietuvių gyvenimą. Tai gi prašau, ar negalėtumėte man nors jau perskaitytų po keletą "Draugo" numerių atsiųsti antrašu: Apal. Šlegaitienė,

Rd. 2, White Cloud, Mich.

Giordano Bruno Gyvenimas

Giordano Bruno gimė Italijoje, Nolas mieste, 1548 metuose. Einant vienuoliktus metus jis pradėjo mokytis ir įstojo į Neapolio dominikonų vienuolyną.

Giordano Bruno iš pat mažystės buvo palinkęs prie paleistuvystės, o įstodamas į vienuolyną, jis žadėjo užlaikyti skaistybę per visą savo gyvenimą.

Neilgai trukus vienuolyno gyvenimas jam atsibodo. Giordano Bruno pradėjo galvoti, kaip čia įsteigus naują, savotišką tikėjimą. Tą savo išsvajotą tikėjimą jis pradėjo skelbti žmonėms 1575 metuose. Už tat jis buvo įskųstas dvasiškai vyriausybei. Teisme Giordano Bruno visai išsigynė savo sugalvotojo tikėjimo; jis, sakėsi, esąs geriausias katalikas. Tuo kart jam pavyko išsimeluoti. Dvasiškas teismas pripažino jį nekaltu.

Paliuosuotas jis vėl toliaus skelbė savo pramanytąjį tikėjimą ir traukė žmones nuo katalikų tikėjimo.

Bet taip apgaudinėti žmones neilgai jam teko. Jis buvo antrą kartą įskųstas dvasiškai valdžiai už platinimą kreivatikystės. Giordano Bruno matydamas jog prirodymai prieš jį buvo labai aiškūs, suprato, kad šį kartą jam nebepavyks išsisukti. Todėl jisai apleidęs vienuolyną ir ėmė sąžinės graužiamas bastytis po įvairius kraštus, bet niekur ramumo nesurado.

1579 metais Šveicarijos Genavos mieste Giordano Bruno viešai atsižadėjo katalikybės ir paskelbė esąs kalvinų tikėjimo, bet netrukus ir kalvinai išmetė jį iš savo tarpo už jo niekšystes.

Kalvinų atmestas, buvęs vienuolis Giordano Bruno, keliauja po Tulužą, Lyono ir Paryžių. Čia jis rašo burtininkų knygas vadinamas "Clavis Magna" tai yra "Didysis Raktas." Tą knygą jis rašė pasinandodamas veikalais neoplatoniko svajotojo Raymundo Lunaus.

1582 metais tas mūs dabartinių bedievių "šventasis" G. Bruno išleido naujas knygas vadinamas "II Condelaio." Ir jose skelbė biauriausias begėdystes. Tad aišku, kad šisai dabar bedievių garbinamas buvo vienas iš pačių didžiųjų nedorėlių ir paleistuvystės platintojų.

1583 metais Giordano Bruno plaukia į Angliją. Ten jį maloniai priėmė Anglijos karalienė Elžbieta, kuri baisiausiai neketė katalikų.

Turėdamas tokią globėją G. Bruno užsigeidė Anglijoje Oxfordo universitete duoti studentams paskaitas, bet profesoriai, žinodami, kokio menko jisai yra mokslo, jokių būdu to jam nepavėlėjo. G. Bruno už tai ant jų įpykęs rašė knygą "Pelėnės Vakarienė", kolidamas ir biaurodamas joje Oxfordo universiteto profesorių, jam paskaitų laikyti nedavusius.

1585 m. G. Bruno grįžęs Prancūzijoje, rūpinosi katalikų tikybon grįžimu. Bet netrukus išvažiavo į Vokietiją ir Helmstadto mieste priėmė Liuterio tikėjimą, bet ir šie greitai juomi apsidžiaugė ir dėl ištvirkimo taip pat jį iškeikė. Tuomet G. Bruno grįžo į Italiją, bet čia už savo nedorybes buvo inkvizicijos nuteistas kaipo kreivatikis ir didelis žmonių tvirkintojas ir 8 vasario atiduotas civiliniam teismui, kurį jį pasmerkė mirtin už bedievybės ir baisaus ištvirkimo platinimą ir 17 vasario 1600 m. jį ant laužo sudegino.

Taip tai G. Bruno mirė ne dėl Dievo, ne dėl tikėjimo, ne dėl mokslo, ne dėl tėvynės, bet dėl bedievybės ir paleistuvystės platinimo žmonių tarpe. Dabar bedieviai skaito jį savo "šventuoju-kankiniu," savo "didvyriu"! Bedieviai dabar jam Ryme yra pastatę gražų paminklą. Tai matote, brangūs skaitytojai, kokie yra bedieviai, tokie yra jų "mučelninkai."

Šitas turėtų atidaryti kiekvienam

išmintingam žmogui akis. Kiekvienas turėtų suprasti, kas tie yra bedieviai? jei jie tokį nekšą, kaip „šventąjį“ garbina. Nereikia būti galvočium, kad pamanyti į kokį ištvirkimą ir galutiną supuvimą jie nori įtraukti žmoniją.

Dėlto, vardan tiesos, vardan mūsų tėvynės labo, visi stokime į darbą, kad apsisaugoti nuo bedievių įtekmės ir jų nedoro veikimo baisių pasekmių, kurios šiandieną slėgia Rosijos, Meksikos ir Ispanijos katalikus. . . . — *Stasys Saplys*, . . . (Švč. Marijos Kolegijos studentas).

ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO
“SAULĖS GIESMĖ”

(Versta iš italų kalbos).

Visų aukščiausias, visų galingiausias,
gerasis Viešpatie!
Tau yra visa garbė, šlovė ir pagarba,
ir palaiminimas.
jie pridėra.
Tau vienam, Tu mūsų Aukščiausias,
Ir nė vienas žmogus nėra vertas
Tavo vardo tarti.
Būk pagarbintas, Viešpatie, su visais
savo sutvėrimais,
Ypačiai su mūsų sesute saulute,
Kuri padeda dieną ir per kurią Tu mus
apšvieti.
Kaip ji yra puiki ir skaisti, plačiai
bepindėdama,
O vis iš Tavęs, Aukščiausiasis, gaudama
savo spindėjimą!
Garbė Tau, Viešpatie, už brolių mėnesį
ir už žvaigždes,
Tu jas sutvėrei dangaus aukštybėms
skaisčias ir brangias, ir puikias.
Garbė Tau, Viešpatie, už brolių vėją,
Už orą debesį, už gerą ir blogą orą,
Per kurį Tu savo sutvėrimus palaikai.
Garbė Tau, Viešpatie, už brolelių
vandenėlių,
Kurs yra labai naudingas, pilnas
pasižeminimo, labai brangus,
tyras.

Garbė Tau, Viešpatie, už sesutę ugnelę,
Per kurią Tu nakties tamtumoje
mums švieti,

Ir kuri yra puiki, maloni, tvirta
ir stipri.

Garbė Tau, Viešpatie, už mūsų sesutę
motinėle žemele,

Kuri mus išlaiko ir nešioja,
Augindama visokių vaisių ir margų
gėlių ir žolelių.

Garbinkit ir šlovinkit Viešpatį ir
dėkokit Jam,

Ir tarnaukit Jam su didžiu
pasižeminimu!

Garbė Tau, Viešpatie, už visus kurie
del Tavo meilės

Atleidžia savo priešams ir pakenčia
Palaiminti, kurie iki galo ištvėria
ramybėje,

Nes Tu Aukščiausias, jos apvainikuosi
ant amžių.

Garbė Tau, Viešpatie, už mūsų sesutę,
kūno mirtį,

Kurios nė vnenas gyvas žmogus
išvengti negali.

Nelaimė tiems, kurie miršta
mirštamoje nuodėmėje.

Palaiminti, kurie Tavo šveičiausiają
valią daro,

Nes antroji mirtis jiems nieko
blogo negalės padaryti.

KLAUSIMAS. Ar yra būtinas reikalas, kad vaikas, iškilmingai priimtų Pirmąją Komuniją? — *Motina*.

ATSAKYMAS. Nėra jokios tikros pa-
reigos, kad jis “iškilmingai priimtų Pir-
mąją Komuniją,” taigi nėra kaltės nei
motinai, nei vaikui, jei jis Pirmąją Komuniją priimtų privačiai, leidžiant nuodėm-
klausiui.

Bet kadangi ta Pirmoji Komunija da-
ro į priimantį vaikėlą nepaprastą įspūdį
ir dažnai atsiliepia visame jo gyvenime,
tai labai naudinga ir gražu, kad Pirmąją
Komuniją visi koiškilmingiausiai priimtų.